

Blind date in Barcelona

KORT
VERHAAL

JOLANDA
HAZELHOFF

Auteur van
Boven verwachting

Jolanda Hazelhoff

Blind date in Barcelona

Kort verhaal

Zomer & Keuning
Chicklits

Ben ik niet de liefste beste vriendin die er bestaat?

Je hoeft me niet te bedanken, nee hoor; helemaal niet. Een simpel kusje op mijn wang is voldoende.

Ik glimlach als ik denk aan Cis die een week of wat geleden met een smile van oor tot oor voor mijn deur met een stuk papier in haar hand stond te wapperen. Nog nooit, echt nog noohooit, had ze wat gewonnen en nu dat eindelijk was gebeurd, wilde ze haar prijs aan mij geven.

Omdat ik het zo verdiende.

Ik haal mijn hand door mijn korte, bruine haar. Een heerlijk gevoel. Mijn blik glijdt naar buiten, naar de groene weilanden. Het miezert een beetje en de drupjes hopen zich op aan de buitenkant van het raam. Nog niet zo lang voorjaar, maar het weer wil nog niet echt meewerken om het seizoen eer aan te doen.

De tweedeklaswagon schudt heen en weer als de trein langs een spoorwegovergang dendert. Ik dein mee en pak dan mijn tas onder mijn stoel vandaan om het papier dat Cis toen bij zich had nogmaals te bekijken.

Het is het bewijs dat ze echt gewonnen heeft. Een e-ticket retourtje naar Barcelona en een voucher voor twee overnachtingen in het poepiechique Majestic Hotel & Spa. Het zei mij helemaal niets, maar even googelen deed wonderen. Inderdaad erg chic en een ideale ligging, in het centrum, maar ook dicht bij het strand.

En dan is daar natuurlijk nog dat andere kaartje. Ik adem diep in en laat voorzichtig de lucht tussen mijn lippen door ontsnappen.

Hét kaartje voor het Robbie Williamsconcert in de evenementenhal Palau Sant Jordi. Misschien overbodig te vermelden dat ik hiervoor een vipkaart heb.

Ik berg de tickets weer op in mijn tas en leun met mijn hoofd achterover als we vaart minderen. Nog lang geen Schiphol. Ik werp een blik op mijn horloge. Het duurt nog minimaal een uur. In de trein is het rustig, maar ik vermoed dat daar binnen no time verandering in gaat komen.

De trein komt tot stilstand en de deuren vliegen open. Met veel kabaal stroomt er een groepje opgeschoten jeugd binnen. Twee jongens van een jaar of achttien nemen plaats tegenover mij, de rest van het groepje loopt door. Als de trein zich weer in beweging zet, is de coupé waarin ik zit, nagenoeg vol. Tijd om even wat te lezen. Ik graai weer in mijn tas en pak mijn iPad. Het nieuwste boek van Sophie Kinsella heb ik gisteravond nog even aangeschaft in de iBook-store, speciaal voor dit weekend.

Het message-icoontje op mijn tablet geeft aan dat ik een berichtje heb.

Ben je er al? vraagt Cis.

Ja, al een eeuwigheid. Ik ben al naar het strand geweest en heb al over de Ramblas gekuierd.

Wat denk je zelf?

Ik druk op verzenden en kijk op als ik gestommel naast me hoor. Een man, groot en blond, gekleed in pak, laat zich letterlijk naast me neerploffen. Moet hij nou echt met zoveel bombarie gaan zitten?

Snel kijk ik weer op mijn iPad.

Haha, nog veel plezier en vermaak je! Dat is een bevel. Je doet dat namelijk nooit meer.

Het is dat ze mijn beste vriendin is. Mijn je-kent-mij-al-~~vanaf-de-kleuterschool-en-je-weet-alles-van-mij-vriendin~~. Maar anders had ik gezegd dat ik me er toevallig prima bij voel om mijn vrije weekenden thuis door te

brengen. Het is heerlijk om doordeweeks aan het werk te gaan, om te proberen zo goed mogelijk mijn best te doen als bedrijfsjurist bij de uitzendorganisatie waar ik in dienst ben. En het is nog veel lekkerder om thuis te komen en 's avonds met een glaasje wijn in mijn hand, mijn voeten gestoken in mijn konijnenpantoffels en mijn bovenlichaam in mijn oudste, vaalste maar o zo lekker zittende jogging-trui op de bank naar *Goede Tijden* te kijken.

Er gaat niets boven me gezond te voelen en gewoon even te doen waar ik zin in heb.

Beloofd! typ ik en ik sluit de app af. Tijd voor mijn boek.

Net als ik begin te lezen, stoot de man naast mij tegen mijn elleboog, zodat mijn arm van de leuning af glijdt.

Ik kijk op, en in plaats van een welgemeend excuus voor het zo bruuft verstoren van mijn leesmoment, krijg ik een blik toegeworpen van: en wat wil jij nou dan? De man laat zijn arm liggen op de leuning en opent zijn laptop. Razendsnel begint hij wat e-mails te typen. Ik verbijt mijn irritatie en besluit mijn mond te houden. Nog een half-uurtje en dan zijn we er. Dan stap ik uit deze trein en hoef ik dat arrogante hoofd nooit meer te zien.

Royaal is niet precies het juiste woord dat ik zou gebruiken om de eersteklas zitplaatsen in de Boeing 747 van de KLM te omschrijven. Bovenroyaal misschien. Is dat een woord?

‘Alstublieft.’ De blonde stewardess overhandigt mij met een glimlach mijn glas rode wijn. Ik zet het op het tafeltje voor mij en kijk eens goed om me heen. De cabine stroomt langzaam vol.

Oké, ik geef toe, ik zit hier een beetje tegen wil en dank. Uit mezelf had ik nooit meegedaan aan zo'n stomme wedstrijd op de radio waarbij je voor één persoon zo'n prijs als dit kunt winnen. En ook al was het voor twee personen

geweest, dan nog had ik niet meegedaan. Ik ben geloof ik meer het huismusserige type geworden.

Cis zou me vermoorden met haar blik alleen als ze me zoiets zou horen denken. Zevenentwintig jaar zijn en jezelf een huismus noemen is uiteraard *not done*. Cis heeft makkelijk praten. Zij huppelt door het leven. Beren op de weg ziet ze niet. Of liever gezegd, die wil ze niet zien of ze huppelt er met een grote boog omheen. Ze heeft een leuke baan, een leuke (lat)relatie en haar ouders zijn nog steeds bij elkaar. Eén keer in de maand gaat ze netjes bij hen op bezoek, met haar latje, zoals ze Ronald zelf altijd noemt.

Zo ongecompliceerd mogelijk, dat is haar motto. Was ook mijn motto, totdat... O nee, hè.

De grote man met zijn blonde krullen uit de trein staat in het gangpad. Hij kijkt wat om zich heen, zoekt een stoelnummer en... ja hoor, dat heb ik weer. Bij het zien van het stoelnummer op de stoel naast mij loopt hij met ferme passen mijn kant op. Zonder mij ook maar een blik waardig te gunnen, neemt hij plaats. Een simpel 'hallo' kan er niet eens af.

Tsss. Nou, wat hij kan, kan ik ook. Ik draai me zo veel mogelijk van hem af in mijn (zeer ruime) stoel en staar wat naar buiten. Hopelijk kan ik een dutje doen als we in de lucht zijn. Dat zou wel fijn zijn, dan hoef ik me tenminste niet aan die arrogante corpsbal te ergeren.

Noemde ik dat in mijn hoofd nu echt 'een dutje doen'? 'Dutjes zijn voor oude mensen!' zou Cis in mijn oor schreeuwen als ze het had gehoord.

Ik check of mobiele apparaten nog gebruikt mogen worden en pak dan mijn iPad.

Ik zit eersteklas. Super. Naast mij zit een arrogante bal. Niet zo super, typ ik terwijl ik met een scheef oog kijk of hij niet stiekem meeleeft. Hij zit gebiologeerd naar zijn telefoon te kijken. Het lijkt op een spelletje wordfeud.